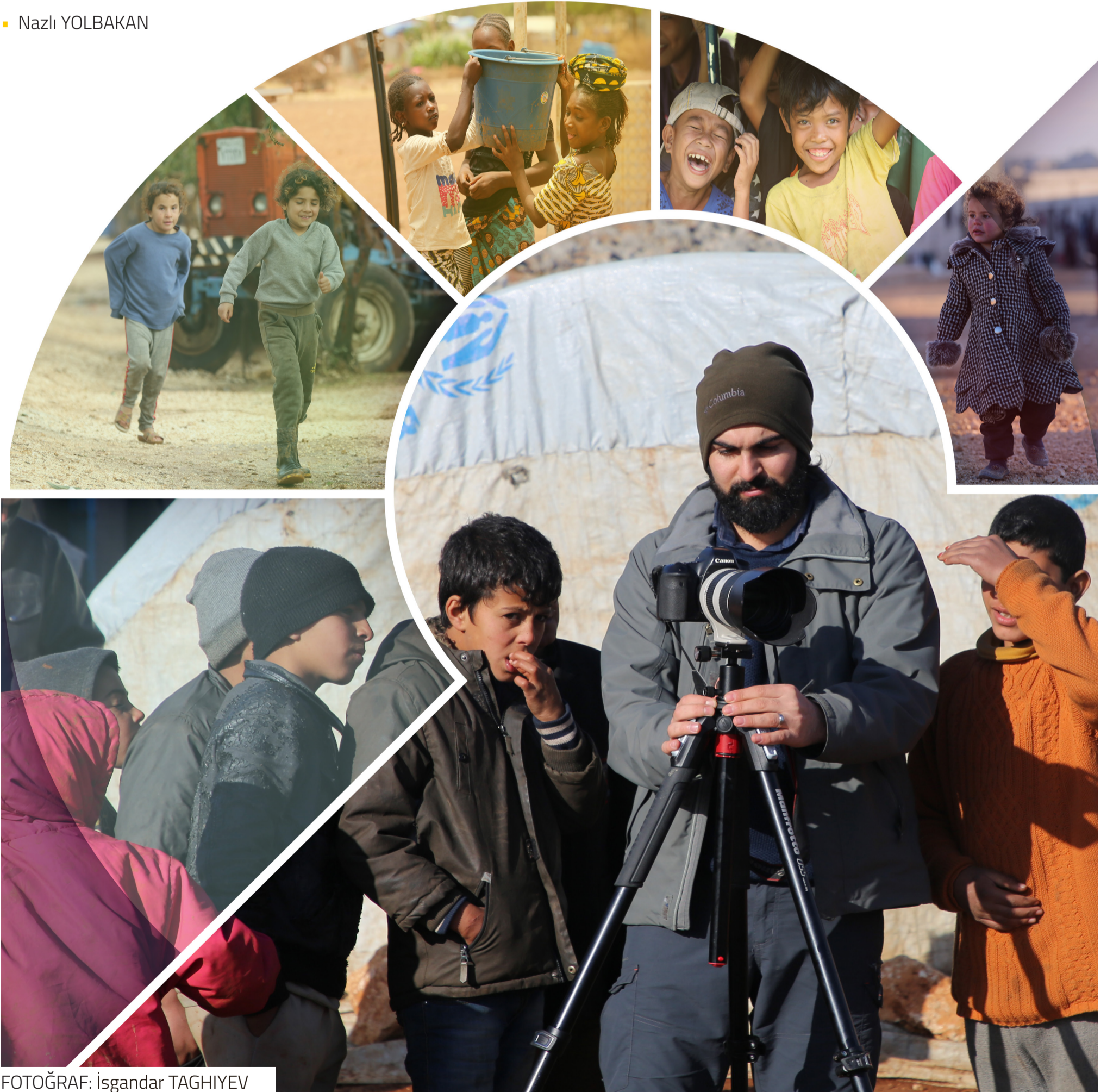

TEBESSÜMLER ÜLKESİNİN FOTOĞRAFÇISI

“İnsanlık olarak hepimizin görevi sonraki nesiller için yaşanabilir bir dünya bırakmaktır.”

■ Nazlı YOLBAKAN

FOTOĞRAF: İsgandar TAGHIYEV

İsgandar TAGHIYEV

1995 yılında Azerbaycan'da 3 çocuklu bir ailede dünyaya geldi. Lise eğitimini Azerbaycan'da tamamladı. 2012 yılının ikinci yarısında İstanbul Ticaret Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazandı ve üniversite eğitimi için Türkiye'ye geldi. Lisans eğitimini Türkiye'de tamamladıktan sonra sivil toplum kuruluşlarında gönüllü olarak çalışmaya başladı. Orta Doğu'dan Uzak Asya'ya, Kafkasya'dan Afrika'ya birçok coğrafyada fotoğrafçılık yaptı.

Yalnızca fotoğrafçılıkla değil sinemayla da ilgilenen Taghiyev, birçok kısa film senaryosuna imza attı. Zeytin Dalı filmiyle "Benim Ülkem Türkiye" yarışmasında birincilik ödülüne layık görüldü. Şimdilerde ise bir insani yardım kuruluşunda fotoğrafçı olarak çalışmalarını sürdürmekte olan Taghiyev aynı zamanda evli ve bir kız çocuk babasıdır.

Fotoğraf çekmeye ne zaman başladınız?

Açıkçası fotoğrafçı olmak aklimda yoktu. Bana hediye olarak gelen fotoğraf makinesi ile başladı hikayem. Üniversiteye hazırladığım dönem sahilde gezerken profesyonel bir fotoğrafçıya "Hocam bana da birkaç ayar gösterir misiniz" demiştim.

Cevabında elimdeki kompakt makineye bakarak "Kaç aydır bu makine sende" diye sordu. 8 ay cevabını verdiğimde ise "Senden fotoğrafçı olmaz" demişti. Herhalde makineyi otomatik ayarda kullandığımı gördü ve bu kadar sürede öğrenmediğimi fark etti. Sonrasında farklı kurslara katılarak fotoğraf çekmeye başladım ve kendimi geliştirdim.

"Tebessümler Ülkesinden Yüzlerce Merhaba" yazınızda "Ruhumdaki beni bulmak içindi tüm yolculuklarım" diyorsunuz. Çocuk fotoğrafçılığında ve gittiğiniz yerlerde kendinizi bulabildiniz mi?

Tebessümler ülkesinden tekrardan sizlere selamlar ileterek cevap vermek isterim.

İnsanoğlu kendisini bulmak için sürekli farklı alanlarda denemeler yapar ve kendisini bulmak için mücadele eder. Fotoğraf bana göre görme sanatıdır ve gittiğim her coğrafyada kendimi arayışım devam ediyor. Ama kendimi bir çocuğun gülüşünü an olarak ölümsüzleştirdiğimde bulabileceğimi düşünüyorum.

Sizin de gurbetçi olduğunuzu biliyoruz. Yine aynı yazınızda muhacir ve yetimler için "kader ortağım" ifadesini kullanıyorsunuz. Bu ifadeyle ne anlatmak istiyorsunuz?

Ben de bir göçmen ailede büyüdüm. Karabağ savaşında ailem kendi yuvasından hiç bilmediği yerlere göç etmek zorunda kalmış. Belki küçük yaşlarda olduğum için çok farkında değildim ama büyüklerimizin bize anlattıklarından ve aktardıklarından hiç bilmediğim bir yerde tanımadığım insanların arasında olmanın ne demek olduğunu ve nasıl bir his olduğunu iyi anlıyorum. O sebeple muhacirlere kader ortağım diyorum.

Sivil toplum kuruluşlarıyla tanışmanız nasıl oldu?

Türkiye'ye geldikten sonra öğrenci olduğumuz hasebiyle birçok sivil toplum kuruluşunda gönüllü olarak görev alma fırsatım oldu. Kendimi bir anda Uluslararası Öğrenci Derneklerimizin birinde aktif tanıtım işleri yaparken buldum. Bu sebeple de dünyanın 60'a yakın ülkesinde gönül dostlarımız oldu. O yıllarda farklı coğrafyalara olan ilgim başlamıştı.

Görev aldığınız insani ve sosyal yardım faaliyetlerinde sorumluluklarınız nelerdi?

Aktif olarak Prodüksiyon Sorumlusu olarak görev yapmaktayım. Öncesinde ise Kurumsal İletişim Koordinatörü olarak görevde bulundum.

Hangi coğrafyalarda görev aldınız?

Fotoğrafçı olarak 10'a yakın ülkeye, durumlarını yerinde görmek için ziyaretlerde bulundum. Uzun süre Suriye'de fotoğrafçı olarak çalıştım. Afrika'dan Balkanlar'a, Uzak Asya'dan Kafkasya'ya kadar birçok coğrafyada insanların durumları anlatmak için çalıştım.

Gittiğiniz coğrafyalarda yoksullukla mücadelenin ötesinde ne oluyor, nelere şahit oluyorsunuz?

Gittiğimiz coğrafyalara aslında kendi ihtiyaçlarımız yüzünden gittiğimizi belirterek başlamak isterim. Hedefimiz insanlara yardım etmenin dışında oraları duyurmak ve bir nebze de olsa duyarlılık oluşturmak. Ben gittiğim çoğu coğrafyada İslam kardeşliğini iliklerime kadar hissettiğimi ifade edebilirim. Samimiyetle gittiğimiz yerlerde hep sıcacık kucaklama ile karşılaşırız. Ama unuttuğum ve en son 10 bin km uzaklarda olan Filipinler Moro'dan kısa bir anımı anlatayım. Kurban hisselerimizi dağıttıktan sonra elimizde 5-6 hisse kalmıştı. Yol üzerinde gördüğümüz baraka evlere dağıtırız diyerek dönüş yolundaydık. Yıkık ve kapısı neredeyse açık olmayan bir evin önünde durduk. Selam vererek "kurban ile sizi hatırlamaya ve selam vermeye geldik" dedim.

Elimdeki kurban hissesini amcaya uzattığımda, "kardeşim hoş geldiniz, ben yıl içerisinde 1-2 defa et alabiliyorum fakat karşı komşum hiç et alamıyor ona verir misiniz" diye döndü bize. Ekip olarak çok şaşırдық, birbirimize bakıyorduk. "Amca sana da var ona da var" dedim ama yine de kabul etmedi. "O zaman ben den daha ihtiyacı olan birisine ver kardeşim" demişti. Kendisine sarılarak oradan ayrıldım. Bu oradaki insanların samimiyetini belirleyen bir durumdu benim için.

Hep daha fazlasını istediğimiz bir zamanda, elinde olmadığı halde yardım kabul etmeyenlerin samimiyeti aslında bizi ayakta tutan şey.

Alanınızda neyi amaçlıyorsunuz?

Mazlum ve mağdurları duyurma adına fotoğrafı bir araç olarak kullanıyorum. Belki olur diye bir fotoğrafla dünyanın akışını değiştirebilmenin peşindeyim.

İcra ettiğiniz iş oldukça hassas. Gittiğiniz yerlerde, gördüğünüz çocuklara baktıkça ne hissediyorsunuz?

Çocuklar benim için en masum insanlar diyebilirim. İnsan diyorum çünkü mazlum coğrafyalarda çocuklar çocukluğunu yaşayamıyor. Bakışları ve tebesümleri o kadar içten ki o an dursun istiyorsunuz.

Bu mesleğin zorlukları ve size kattıkları neler?

Bu mesleğin zorluğu deklanşöre basmadan önceki hemen o andır aslında. Evet fotoğrafın mazlumları ve mağdurları duyurmak için bir araç olduğunu söyledim. Lakin bazı anları çekmek ve o anları yaşamak deklanşöre basıldıktan sonra başlıyor. Zorluğunu hissederek basıyorsunuz deklanşöre.

O her deklanşör kalbinizde bir iz bırakır. Belki deklanşör sesini zamanla unutursunuz ama o anı asla unutamazsınız.

Son olarak görev aldığınız coğrafyalarda şahit olduğunuz kadarıyla bizlerin üzerine düşen nedir?

Aslında insanlık olarak hepimizin görevi sonraki nesiller için yaşanabilir bir dünya bırakmaktır. Hangi alanda çalışma yapıyorsak yapalım, işimizi layığınca yapalım ve neden bu dünyada olduğumuzu unutmayalım.

